

ŠVENTASIS RAŠTAS.

Senasis ir Naujasis Testamentas

Ištraukos

PRDŽIOS KNYGA

Kainas ir Abelis (Pr 4, 1–16)

¹ Žmogus pažino savo žmoną Evą, ji pradėjo ir pagimdė Kainą. „VIEŠPATIES padedama, gavau berniuką“, – ji pasakė. ² Po to ji pagimdė jo brolių Abelį. Abelis tapo aviganiu, o Kainas žemdirbiu. ³ Laikui bėgant, Kainas aukojo VIEŠPAČIUI žemės derliaus atnašą, ⁴ o Abelis savo ruožtu aukojo rinktines savo kaimenės pirmienas. VIEŠPATS maloniai pažvelgė į Abelį ir jo atnašą, ⁵ bet į Kainą ir jo atnašą nepažvelgė. Todėl Kainas buvo labai piktas ir prislėgtas. ⁶ VIEŠPATS užkalbino Kainą: „Dėl ko tau taip pikta? Kodėl esi taip prislėgtas? ⁷ Jei gera darai, argi nebūsi pripažintas? Bet jei gero nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti“.

⁸ Kainas tarė savo broliui Abeliui: „Išeikime į lauką...“ Pasiekus lauką, Kainas pakilo prieš savo brolių ir jį užmušė. ⁹ Tuomet VIEŠPATS paklausė Kainą: „Kurgi tavo brolis Abelis?“ – „Nežinau! Argi aš esu savo brolio sargas!“ – jis atsakė. ¹⁰ O VIEŠPATS jam tarė: „Ką tu padarei? Tavo brolio kraujas šaukiasi manęs iš žemės! ¹¹ Todėl būk prakeiktas toli nuo žemės, kuri atvėrė savo burną priimti tavo brolio kraują iš tavo rankos. ¹² Kai tu dirbsi žemę, ji nebeduos tau daugiau savo derliaus. Tu būsi bėglys ir klajūnas žemėje“. ¹³ Kainas atsakė VIEŠPAČIUI: „Per daug didelė man bausmė, jos pakelti negaliu! ¹⁴ Šiandien išvarei mane nuo žemės, aš turiu slėptis nuo tavo veido ir tapti bėgliu bei klajūnu žemėje, – kas tik mane sutiks, galės mane užmušti“. ¹⁵ Tuomet VIEŠPATS jam tarė: „Taip nebus! Jei kas užmuštų Kainą, už Kainą bus atkeršyta septynis kartus“. Ir VIEŠPATS paženklino Kainą žyme, kad kas nors, jį užtikęs, neužmuštų. ¹⁶ Tada Kainas paliko VIEŠPATIES artumą ir apsigyveno Nodo krašte, į rytus nuo Edeno.

Abraomo auka ir bandymas (Pr 22, 1–19)

¹ Po šių įvykių Dievas išbandė Abraomą. Jis tarė jam: „Abraomai!“ Jis atsiliepė: „Aš čia!“ – ² „Paimk savo sūnų, – jis tęsė, – savo vienatinį sūnų Izaoką, kurį myli, nueik į Morijos kraštą ir paaukok jį kaip deginamąją auką ten viename kalne, kurį aš tau nurodysiu“.

³ Pakilęs anksti rytą, pasibalnojo savo asilą, pasiėmė su savimi du tarnus ir savo sūnų Izaoką. Prisiskaldęs malkų deginamajai aukai, jis leidosi kelionėn į vietą, apie kurią buvo jam kalbėjęs Dievas. ⁴ Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą. ⁵ „Pabūkite čia su asilu, – jis paliepė tarnams, – berniukas ir aš kopsime ten. Pagarbinsime ir tada sugrįšime pas jus“.

⁶ Abraomas paėmė malkas deginamajai aukai ir uždėjo jas ant pečių savo sūnui Izaokui, o ugnį ir peilį nešėsi pats. Jiedu keliavo toliau. ⁷ Izaokas kreipėsi į savo tėvą Abraomą: „Tėve!“ „Aš čia, mano sūnau“, – atsiliepė. Jis tarė: „Ugnies ir malkų yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?“ ⁸ Abraomas atsakė: „Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau“. Ir jiedu drauge ėjo toliau.

⁹ Jiedu atėjo į vietą, apie kurią buvo kalbėjęs jam Dievas. Abraomas pastatė ten aukurą ir sukrovė malkas. Jis surišo savo sūnų Izaoką ir paguldė jį ant aukure sukrautų malkų. ¹⁰ Tuomet Abraomas ištiesė savo ranką ir pakėlė peilį, kad nužudytų savo sūnų. ¹¹ Bet VIEŠPATIES angelas sušuko jam iš dangaus,

tardamas: „Abraomai! Abraomai!“ – „Aš čia!“ – jis atsiliepė.¹² „Nekelk rankos prieš berniuką, – tęsė, – nieko jam nedaryk! Dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienatinio sūnaus“. ¹³ Kai Abraomas pakėlė akis, jis pamatė aviną, ragais įstrigusį krūme. Abraomas tada priėjo, paėmė aviną ir paaukojo jį kaip deginamąją auką vietoj savo sūnaus. ¹⁴ O tą vietą Abraomas pavadino „VIEŠPATS parūpins“ vardu, kaip ir nūdien yra sakoma: „VIEŠPATIES kalne bus parūpinta“.

¹⁵ VIEŠPATIES angelas pašaukė Abraomą iš dangaus antrąkart ¹⁶ ir tarė: „Prisiečiau pačiu savimi, – tai VIEŠPATIES žodis, – kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienatinio sūnaus, ¹⁷ todėl aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis tokius gausius, kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltys. Tavo palikuonys užims savo priešų vartus ir ¹⁸ visos tautos žemėje ras sau palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus mano balsui“.

¹⁹ Abraomas tada sugrįžo pas tarnus. Jie pakilo ir drauge nuėjo į Beer-Šebą. Ir Abraomas likosi gyventi Beer-Šeboje.

PSALMYNAS

Ps 8

Kūrėjo didybė ir žmogaus orumas

¹ *Chorvedžiui. Kaip „Gitita“.*

Dovydo psalmė.

I

² VIEŠPATIE, mūsų Dieve,

koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!

Savo didingumu apklojai dangaus aukštybes.

³ Mažylių ir kūdikių lūpomis susikūrei šlovę savo varžovams sutramdyti,

kad nutildytum priešą ir maištautoją.

⁴ Kai pasižiūriu į tavo dangų, –

tavo pirštų darbą, –

į mėnulį ir žvaigždes,

kuriuos tu pritvirtinai, –

⁵ kas yra žmogus, kad jį atsimeni,

kas yra mirtingasis, kad juo rūpiniesi?

II

⁶ Tu padarei jį tik truputį žemesnį už save ir apvainikavai jį garbe ir didybe.

⁷ Tu padarei jį savo rankų darbų šeimininku, padėjai visa prie jo kojų.

⁸ Avis ir jaučius – visus aliai vieno –

ir laukinius gyvulius,
⁹ padangių paukščius bei jūros žuvis
ir visa, kas tik keliauja jūrų takais.
¹⁰ VIEŠPATIE, mano Dieve,
koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!

Ps 24

Prie Šventyklos vartų

¹ *Dovydo psalmė.*

I

Žemė ir visa, kas joje, yra VIEŠPATIES, –
pasaulis ir visi jo gyventojai,
² nes jis pastatė jį ant gilių vandenu
ir įtvirtino virš požeminių upių.

II

³ Kas gali kopti į VIEŠPATIES kalną?
Kas gali įeiti į jo šventąją buveinę?
⁴ Tas, kurio rankos nekaltos ir širdis tyra,
kuris netrokšta to, kas tuščia,
ir neprisiekinėja apgaulingai artimui.
⁵ Jis gaus VIEŠPATIES palaiminimą,
teisų atlygį Dievo, savo Gelbėtojo.
⁶ Tokia yra bendrija tų, kurie į jį kreipiasi
ir ieško Jokūbo Dievo veido. [Sela]

III

⁷ Pakelkite savo sąramas, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
⁸ Kas gi tas Garbės karalius?
Tai VIEŠPATS, stiprus ir narsus,
VIEŠPATS, galingas mūšyje.
⁹ Pakelkite savo sąramas, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
¹⁰ Kas gi yra tas Garbės karalius?
Galybių VIEŠPATS –
jis yra tas Garbės karalius! [Sela]

EKLEZIASTAS (KOHELETAS)

Koh 2

Iš malonumų ieškojimo

¹ Tariau širdyje: „Puiku! Leisiu sau mėgautis malonumais. Paragauk malonumų!“ Bet, tikėk manimi, ir tai buvo trapus rūkas. ² Apie juoką sakiau: „Kvailystė!“ Apie džiaugsmą: „Kas iš to?“ ³ Sumaniau iširti, kaip paskatinti savo kūną vynu, nors mano širdis ir buvo užsiėmusi išmintimi; ⁴ ryžausi atsiduoti kvailystei, norėdamas suprasti, ar gera tai mirtingiesiems daryti per jų keleto dienų gyvenimą po dangumi.

⁴ Ėmiausi didelių darbų. Stačiausi namų, veisiausi vynuogynų. ⁵ Įsirengiau sodų bei parkų ir pasisodinau juose visokių rūšių vaismedžių. ⁶ Įsitaisiau vandens tvenkinių savo augančio miško medžiams laistyti. ⁷ Įsigijau vergų ir vergių. Vergai gimė ir mano namuose. Turėjau taip pat ir didžiules galvijų bandas bei avių kaimenes, didesnes negu visų kitų, buvusių prieš mane Jeruzalėje. ⁸ Susikroviau sidabro bei aukso ir karalių bei valdų turtus. Apsirūpinau dainininkais – vyrais ir moterimis, visais mirtingųjų malonumais ir daugybe sugulovių.

⁹ Taip tapau didis. Viršijau visus, buvusius prieš mane Jeruzalėje. Be to, ir išmintis manęs nepaliko. ¹⁰ Nieko, ko mano akys norėjo matyti, joms neatsakiau. Nei savo širdžiai neatsakiau jokio malonumo. Iš tikrųjų mano širdžiai suteikė malonumo visas mano triūsas, ir tai buvo atlygis už visą mano triūšą. ¹¹ Tuomet apsvarsčiau visa, ką mano rankos buvo padariusios, ir sunkų triūšą, kurį buvau įdėjęs. Tikėk manimi, visa buvo tik rūkas ir vėjų vaikymas! Nebuvo nieko naudingo po saule!

Išmintis ir kvailystė

¹² Ėmiausi svarstyti vertindamas išmintį, kvailystę ir paikystę, nes ką darys žmogus, atėjęs po to karaliaus? Tik tai, ką karalius buvo daręs!

¹³ Suvokiau, kad išmintis prašoka kvailystę, kaip šviesa kad prašoka tamsą.

¹⁴ Išmintingasis turi akis kaktoje, bet kvailasis grabaliojasi tamsoje.

Tačiau ir žinojau, kad juodu abu ištinka toks pat likimas. ¹⁵ Tariau sau širdyje: „Jeigu kvailojo likimas ištiks ir mane, kodėl tad turėčiau būti išmintingas? Kokia man iš to nauda?“ Taigi suvokiau širdyje, kad ir tai yra tik rūkas! ¹⁶ Juk nėra nei išmintingųjų, nei kvailųjų išliekančio atminimo, nes ateities dienomis vieni ir kiti bus užmiršti. Kaip tad gali išmintingasis lygiai taip mirti, kaip miršta kvailasis! ¹⁷ Pradėjau tad bodėtis gyvenimu, nes, kas vyksta po saule, man kelia nerimą. Visa tai yra tik rūkas ir vėjų vaikymas!

Mirtis atima žmogaus triūso vaisius

¹⁸ Matydamas, kad turiu juos palikti žmogui, ateinančiam po manęs, bodėjausi visais savo triūso vaisiais, kuriuos buvau sukaupęs po saule. ¹⁹ Kas žino, koks jis bus, ar išmintingas, ar kvailas? Tačiau jis tvarkys visus mano triūso ir išminties vaisius po saule! Taigi ir tai yra rūkas! ²⁰ Vėl mano širdis puolė į neviltį dėl visų triūso vaisių, kuriuos buvau sukaupęs po saule. ²¹ Juk ne sykį žmogus, išmintingai triūšęs, kupinas žinojimo ir įgūdžių, turi palikti visa, ką turi, jokio darbo į tai neįdėjusiam žmogui. ²² Kokia tad

nauda mirtingajam iš viso jo triūso ir rūpinimosi, kurį turėjo pakelti po saule? ²³ Juk visos jo dienos yra kupinos skausmo ir jo užsiėmimas – apmaudas; net naktį jo širdis neturi ramybės. Ir tai yra rūkas!

²⁴ ^[i3] Niekas tad nėra geresnio žmogui, kaip valgyti bei gerti ir rasti pasitenkinimo savo triūse. Net tai, pastebėjau, ateina iš Dievo rankos. ²⁵ Juk kas be jo turės ką valgyti ir ras pasitenkinimo? ²⁶ Iš tikrųjų žmogui, kuris Dievui patinka, jis suteikia išminties, žinojimo ir džiaugsmo. Bet nusidėjėliui jis uždeda vargą rinkti ir kaupti nuosavybę, kad būtų atiduota tam, kuris Dievui patinka. Ir tai yra rūkas ir vėjų gaudymas!

Pinigai (Koh 5, 9–19)

⁹ Kas mėgsta pinigus, niekad nepasisotina pinigais, nei kas mėgsta turtus, – pelnu. Tai irgi rūkas! ¹⁰ Kur daugėja gėrybių, ten daugėja ir jas valgančiųjų. O kur pelnas savininkui, nebent savo akis juo paganyti? ¹¹ Darbininko miegas yra saldus, ar jis mažai, ar daug valgė, bet turtuolio perteklius jam miegoti neleidžia.

¹² Skaudus blogis, kurį mačiau po saule, buvo šis: turtai, sukrauti savininko, mokačio didelę kainą. ¹³ Verslas nenusisekė, ir tie turtai prarasti. Gimė jam sūnus, ir jis nebeturi nieko jam palikti. ¹⁴ Kaip nuogas jis buvo atėjęs iš motinos įsčių, taip turi ir iškeliauti. Iš savo triūso vaisių jis negali nieko pasiimti neštis. ¹⁵ Iš tikrųjų tai yra skaudus blogis! Kaip atėjo, taip jis ir iškeliaus. Kokia tad nauda triūsti vėjams? ¹⁶ Be to, per visas savo gyvenimo dienas jis valgo tamsoje, su dideliu apmaudu, širdgėla ir pykčiu.

¹⁷ Štai ką suvokiau iš tikrųjų esant gera: žmogus turėtų valgyti, gerti ir mėgautis visais savo triūso vaisiais po saule per tas suskaičiuotas gyvenimo dienas, kurias Dievas jam yra davęs. Juk tokia yra jo dalia! ¹⁸ Be to, kada tik Dievas suteikia žmogui turtų ar nuosavybės, jis leidžia jam ir mėgautis jais, sutikti su savo dalia ir džiaugtis savo triūso vaisiais. Tai yra Dievo dovana! ¹⁹ Toks žmogus vargu niūriai žvelgs į savo gyvenimo dienas, nes Dievas leidžia jam užsiimti savo širdies džiaugsmu.

GIESMIŲ GIESMĖS KNYGA

Gg 2

¹ Aš esu Šarono gėlė*, slėnių lelija.

² [Ms] Kaip lelija tarp erškėčių –
mano mylimoji tarp merginų!

³ [Mi] Kaip obelis tarp miško medžių –
mano mylimasis tarp vaikinų.

Kaip smagu sėdėti jo pauksmėje,
ir jo vaisiai man saldūs.

⁴ ** Mane jis įvedė į pokylio menę,
ir jo ženklas viršum manęs buvo meilė.

⁵ Stiprink mane razinų tešlainiu,

* ... Šarono gėlė: turbūt narcizas, mėgstantis derlingąją Šarono lygumą, kuri driekiasi tarp Karmelio kalno ir Jopės palei Viduržemio jūrą.

** Puotos menė, saldūs stalo valgiai, sužadėtinės ir sužadėtinio glamonės ženklina jų jausmų švelnumą ir jų meilės nuoširdumą.

atgaivink mane obuoliais,
nes aš sergu meile.
⁶ Jo kairė ranka buvo man po galva,
o dešiniąja jis mane apkabino!
⁷ Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros,
gazelėmis ar laukų stirnomis*:
nebudinkite, nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!

B. ANTROJI GIESMĖ

⁸ **[Mi] Klausykis! Mano mylimasis!
Štai jis ateina,
šokinėdamas per kalnus,
liuoksėdamas per kalvas.
⁹ Mano mylimasis panašus į gazelę
ar jauną briedį.
Štai jis stovi už mūsų sienos,
žvelgia vidun pro langus,
bando žžiūrėti pro pinučius.
¹⁰ Mylimasis mane kalbina! Jis man taria:
„Kelkis, mano meile, mano gražioji,
eikš!
¹¹ Juk žiema jau pasibaigė,
lietūs praėjo ir nuščiuvo.
¹² Žemė nuberta žiedais,
tuoju metas vynmedžius genėti,
ir purplėlis jau burkuoja mūsų šalyje.
¹³ Figmedis augina žalias figas,
ir vynmedžių žiedai tvinsta maloniais kvapais.
Kelkis, mano meile, mano gražioji,
eikš!
¹⁴ ***O mano balande uolų plyšyje,
uolos prieglobstyje,
leisk man pamatyti tavo veidą
ir išgirsti tavo balsą,
nes tavo balsas toks mielas
ir tavo veidas gražus“.
¹⁵ ****Sugaudykit mums lapės –

* ... *gazelėmis ar laukų stirnomis*: šių gyvulių greitumas ir jų žavumas bei švelni jų akių išraiška įteigia meilę. Žr. Pat 5,19.

** Scena ūmai pasikeičia. Sužadėtinė jaučia, kad mylimasis skubinasi jos buveinės link. Pasigirsta jo balsas, kviečiantis eiti pas jį.

*** Į sužadėtinę kreipiamasi kaip į balandę tarsi kalnų tvirtovėje – nematomą ir nepasiekiamą.

tas laputes,
kenkiančias vynuogynams.
Juk mūsų vynuogynai žydi!
¹⁶ Mylimasis man, aš jam;
jis gano savo kaimenę tarp lelijų.
¹⁷ Kol atvės diena* ir ištįs šešėliai,
klajok, mano mylimasis,
kaip gazelė ar jaunas briedis
ant Betero** kalnų.

Gg 3

¹ ***[Mi] Savo guoly per naktis ieškojau to,
kurį myli mano širdis;
ieškojau, bet jo neradau.
² „Turiu tad keltis ir išvaikščioti miestą –
gatves ir aikštes, –
turiu ieškoti to, kurį myli mano širdis“.
Ieškojau, bet jo neradau.
³ Užtikau panaktinius,
apeinančius miestą.
„Ar nematėte to, kurį myli mano širdis?“
⁴ Vos pro juos praėjusi,
radau tą, kurį myli mano širdis.
Tvirtai jį apkabinau ir nepaleidau,
kol neįsivedžiau į savo motinos namus,
į kambarį tos, kuri mane pagimdė.
⁵ Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros,
gazelėmis ar laukų stirnomis:
nebudinkite, nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!

C. TREČIOJI GIESMĖ

⁶ ****[JD] Kas ten ateina iš dykumos
tarsi dūmų stulpas,
persmelktas miros, smilkalų
ir visų kvepiančių pirklio miltelių?
⁷ Žiūrėk, tai Saliamono neštuvai!

**** Giesmės nuotrupa – atsakymas į 14-osios eilutės prašymą. Žr. Gg 8,13-14: „¹³ [Ms] O sodo gyventoja, mano bičiuliai laukia tavo balso! / Leisk man jį išgirsti! / ¹⁴ [Mi] Skubėk, mano mylimasis, / būk panašus į gazelę ar jauną briedį / kvapiuose kalnuose.“ ... *lapes*: visa, kas gali drumsti meilės ryšį, kuris įvaizdinamas vynuogynu. Žr. 16-ąją eilutę.

* ... *atvės diena*: vakare, kai atvės diena. Žr. Pr 3,8.

** ... *Beter[o]*: nežinoma vietovė – nežinomas žodis. Jis suprantamas įvairiai: kaip sunkumai, kvepalai ir atnaša. Žr. Pr 15,7-21.

*** Gg 3,1-3,5: Sužadėtinė pasakoja Jeruzalės dukroms apie sėkmingą – sapne ar vaizduotėje – Mylimojo ieškojimą. Žr. Gg 5,2-8.

**** Gg 3,1-3,5: Sužadėtinė pasakoja Jeruzalės dukroms apie sėkmingą – sapne ar vaizduotėje – Mylimojo ieškojimą. Žr. Gg 5,2-8.

Juos supa šešiasdešimt vyrų,
Izraelio galiūnų:
⁸ kalavijais visi ginkluoti
ir įgudę kovoti.
Prie kiekvieno juosmens kalavijas
apsiginti nuo pavojų nakties sargyboje.
⁹ Karalius Saliamonas pasidirbdino nešamą sostą
iš Libano medžių.
¹⁰ Jo šulai pasidabruoti,
atlošas paaukuotas,
o sėdynė iš raudono vilnonio audeklo.
Vidus jo buvo su meile
Jeruzalės dukrų išdabintas.
¹¹ Ziono dukros, išeikite ir pasižiūrėkite
į karalių Saliamoną,
į vainiką, motinos jam uždėtą per vestuves –
jo širdies džiaugsmo dieną.

Gg 4

¹ [Ms] A, kokia tu graži, mano meile,
kokia tu graži!
Tavo akys kaip balandžiai, slepiamos šydo!
Tavo garbanos plasta kaip kaimenė ožkų,
besileidžiančių žemyn Gileado šlaitais.
² Tavo dantys* kaip kaimenė nukirptų avių,
lipančių iš maudyklos;
kiekviena jų turi po dvyneę,
nė vienos nėra vienišos.
³ Tavo lūpos tarsi raudonas kaspinas,
o tavo burna graži.
Tavo skruostai kaip dvi granato pusės**,
slepiamos šydo.
⁴ ***Tavo kaklas tarsi Dovydo bokštas,
pastatytas ginklams laikyti.
Tūkstančiai skydų jame kabo, –
visi jie – galiūnų skydai.
⁵ Tavo krūtys tarsi du stirniukai –
gazelės dvyniai, –

* Gg 4,2:... *dantys*: stebina savo baltumu.

** Gg 4,3: ... *dvi granato pusės*: granatmedžio vaisius, šiek tiek panašus į apelsiną. Tamsiai raudonos spalvos žievė yra stangri. Mergaitės skruostai palyginami su granato apvalumu ir spalva.

*** Gg 4,4: Mylimosios kaklo papuošalai palyginami su trofėjais ant miesto sienų. Žr. 1 Kar 10,10; 14,26-28; Ez 27,10.

besiganantys tarp lelijų.

⁶ Kol diena atvės ir ištįs šešėliai,
aš nuskubėsiu prie miros kalno,
prie smilkalų kalvos*.

⁷ Visa tu graži, mano meile,
jokios neturi dėmės.

⁸ Ateik iš Libano, mano sužadėtine,
ateik iš Libano.

Nusileisk nuo Amano** viršūnės,
nuo Seniro ir Hermono viršūnių,
išeik iš liūtų urvų,
iš leopardų kalnų.

⁹ Tu sužavėjai mano širdį,
mano sesuo*** sužadėtine!
Sužavėjai mano širdį
vienu savo akių žvilgsniu,
vienu savo karolių brangakmeniu.

¹⁰ Kokia graži tavo meilė,
mano sesuo sužadėtine!
Tavo meilė saldesnė už vyną,
o tavo tepalai kvapesni už visus kvepalus!

¹¹ Tavo lūpos, sužadėtine, laša medumi,****
medus ir pienas po tavo liežuviu,
o tavo drabužiai kvepia Libano dvelksmu.

¹² Mano sesuo sužadėtinė yra uždaras sodas.*****
Uždaras sodas, užantspauduotas šaltinis.

¹³ Tu esi malonumų sodas, kuris želdina
granatmedžius ir geriausius vaisius;
henos gėles ir nardo žiedus,

¹⁴ nardą ir kroką,
kvapiąją nendrę ir cinamoną
su visais kvapiais medžiais;
mirą ir alaviją
su visais rinktiniais kvepalais.

¹⁵ Tu esi sodo šaltinis,
gyvojo vandens versmė

* Gg 4,6: ... *miros kalno*... *smilkalų kalvos*: kalbama apie mylimąją perkeltine prasme. Žr. 8,14. ... Gg 4,7: Žr. Apaštalo Pauliaus Bendrijos aprašymą Ef 5,27. Katalikų Bendrija šia eilute ženklina Mariją liturgijoje.

** Gg 4,8: ... *Aman{o}* ... *Senir{o}* ir *Hermon{o}*: šios kalnų viršūnės vaizduoja sunkumus, kuriuos mylimieji turi nugalėti. Žr. Gg 2,14.

*** Gg 4,9: ... *sesuo*: glamonės žodis, svarbus mylimųjų pokalbio posakis poemoje.

**** Gg 4,11: ... *laša medumi*: švelniais žodžiais. Žr. Pat 5,3.

***** Gg 4,12: ... *uždaras sodas* ... *užantspauduotas šaltinis*: skirtas tik sužadėtiniui. Pabrėžiama sužadėtinės ištikimybė. Žr. Pat 5,15-19.

... Gg 4,12: ... *uždaras sodas* ... *užantspauduotas šaltinis*: skirtas tik sužadėtiniui. Pabrėžiama sužadėtinės ištikimybė. Žr. Pat 5,15-19.

iš Libano tekančios srovės!
¹⁶ {Mi} Pabusk, šiaurės vėjau!
Atpūsk pietų vėjau!
Padvelk į mano sodą,
tepasklinda plačiai jo kvapai!
Teateina mylimasis į savo sodą,
tevalgo jo geriausius vaisius.

EVANGELIJA PAGAL MATAJĄ

Muitininkas Matas šaukiamas į apaštalus (Mt 9, 9–13)

⁹ Iškeliaudamas iš ten, Jėzus pamatė muitinėje sėdintį žmogų, vardu Matas, ir tarė jam: „Sek paskui mane!“ Šis atsikėlė ir nuėjo paskui jį. ¹⁰ Kai jis Mato namuose sėdosi prie stalo, ten susirinko daug muitininkų bei nusidėjėlių, kurie susėdo šalia Jėzaus ir jo mokinių. ¹¹ Fariziejai, tai išvydę, prikišo jo mokiniams: „Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?“ ¹² Šitai girdėdamas, Jėzus atsiliepė: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, o ligoniams. ¹³ Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: *Aš noriu pasigailėjimo, o ne aukos*. Aš ir atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių“.

Palyginimas apie talentus (Mt 25, 14–30)

¹⁴ „Bus taip, kaip atsitiko vienam žmogui, kuris, iškeliaudamas į svetimą šalį, pasišaukė tarnus ir pavedė jiems savo turtą. ¹⁵ Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, trečiam vieną – kiekvienam pagal jo gabumus – ir iškeliavo. ¹⁶ Tas, kuris gavo penkis talentus, tuojau nuėjęs ėmė verstis ir pelnė kitus penkis. ¹⁷ Taip pat kuris gavo du talentus, pelnė kitus du. ¹⁸ O kuris buvo gavęs vieną, nuėjo, iškasė duobę ir paslėpė šeimininko pinigus.

¹⁹ Praslinkus nemaža laiko, anų tarnų šeimininkas grįžo ir pradėjo daryti su jais apyskaitą. ²⁰ Atėjo tas, kuris buvo gavęs penkis talentus; jis atnešė kitus penkis ir tarė: 'Šeimininke, davei man penkis talentus, štai aš pelniau kitus penkis'. ²¹ Šeimininkas atsakė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!' ²² Taip pat tas, kuris buvo gavęs du talentus, atėjęs pasakė: 'Šeimininke, davei man du talentus, štai aš pelniau kitus du'. ²³ Šeimininkas tarė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!' ²⁴ Prisiartinęs tasai, kuris buvo gavęs vieną talentą, sakė: 'Šeimininke, aš žinoju, kad tu – žmogus kietas: pjauni, kur nesėjai, renki, kur nebarstei. ²⁵ Pabijojęs nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje. Še, imkis, kas tavo'. ²⁶ Šeimininkas jam atsakė: 'Blogasis tarne, tinginy! Tu žinotai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, renku, kur nebarsčiau. ²⁷ Taigi tau reikėjo leisti mano pinigus į apyvartą, ir sugrįžęs aš būčiau gavęs juos su palūkanomis. ²⁸ Todėl atimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt talentų. ²⁹ Kiekvienam, kas turi, bus duota, ir jis turės su pertekliumi, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi. ³⁰ Šitą netikusį tarną išmeskite į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas“.

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

Sūnaus palaidūno palyginimas (Lk 15, 11–32)

¹¹ Jis kalbėjo toliau: „Vienas žmogus turėjo du sūnus. ¹² Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnams turtą. ¹³ Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išsekvojo savo lobį.

¹⁴ Kai viską išleido, toje šalyje kilo baisus badas, ir jis pradėjo stokoti. ¹⁵ Tada nuėjo pas vieną šalies gyventoją ir stojo jam tarnauti. Tasai jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. ¹⁶ Jis geidė prikimšti pilvą bent ankščių jovalo, kurį ėdė kiaulės, tačiau nė to jam neduodavo. ¹⁷ Tada susimąstė ir tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado!' ¹⁸ Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. ¹⁹ Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!' ²⁰ Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą.

Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo. ²¹ O sūnus prabilo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi...' ²² Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas!' ²³ Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime, linksminkimės! ²⁴ Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo linksmintis.

²⁵ Tuo metu vyresnysis sūnus buvo laukuose. Eidamas namo ir prisiartinęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šokius. ²⁶ Jis pasišaukė tarną ir paklausė, kas čia dedasi. ²⁷ Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas liepė papjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo sveiko'. ²⁸ Tada šis supyko ir nenorėjo eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti jį vidun. ²⁹ O jis atkirto tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nesi davęs nė ožiuko pasilinksminti su draugais. ³⁰ Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį turtą su kekšėmis, tu tuojau jam papjovei nupenėtą veršį'. ³¹ Tėvas atsakė: 'Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. ³² Bet reikėjo puotauti bei linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado!'”

PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

Himnas meilei (1 Kor 13, 0–13)

⁰ (31 b) Aš trokštu jums nurodyti dar prakilnesnį kelią:

¹ Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai.

² Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visas paslaptis ir visą mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas.

³ Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, – nieko nelaimėčiau.

⁴ Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi;

meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta.

⁵ Ji nesielgia netinkamai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga,

⁶ nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai.

⁷ Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria.

⁸ Meilė niekada nesibaigia.

Išnyks pranašystės, paliaus kalbos, baigsis pažinimas. ⁹ Mūsų pažinimas dalinis ir mūsų pranašystės dalinės. ¹⁰ Kai ateis metas tobulumui, pasibaigs, kas netobula. ¹¹ Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mažčiau kaip vaikas, protavau kaip vaikas; tapęs vyru, mečiau tai, kas vaikiška. ¹² Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį. Dabar pažįstu iš dalies, o tuomet pažinsiu, kaip pats esu pažintas. ¹³ Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė.

Šventasis Raštas, Senasis ir Naujasis Testamentas, Vilnius: Lietuvos Katalikų Vyskupų Konferencija, 1998.